

[Knud Thomsen.]

Vanskeligere ligger det naturligvis med hensyn til udvalgs møderne, men til gengæld må jeg gøre opmærksom på, hvad også hr. Knud Bro var inde på, at det er jo heller ikke altid, folketingets udvalg møder fuldtalligt, og man kan som regel godt uden større skade være borte fra et og andet udvalgs møde også i Europaparlamentet; det er arbejde, som man kan samle op bagefter. Hvad der er vigtigt, er derimod at kunne deltage i samlingerne, fordi der samtidig med samlingerne finder en række gruppemøder sted, kun ganske undtagelsesvis udvalgs møder. Der foregår altså omkring samlingerne også et intimt arbejde i grupperne, således at vi meget gerne skulle have sikret vores rolige forbliven i Parlamentet i Strasbourg og Luxembourg under disse samlinger.

Jeg tror ikke, jeg har mere at sige om dette. Om man kan komme med en ordning i forretningsordenen tør jeg ikke udtale mig om. Men jeg er heller ikke blevet beroliget af, at noget sådant ville være grundlovsstridigt, mens den private clearing altså øjensynlig ikke er grundlovsstridig eller ikke føles sådan.

Jeg vil gerne sige et enkelt ord til den almindelige debat, nemlig spørgsmålet om faste udvalg. Det, jeg har at sige, er ikke en kritik, men en påpegning af en fornemmelse, jeg har, og som naturligvis kan gendrives. Hvor vi tidligere arbejdede med ad hoc udvalg hovedsagelig for de enkelte lovforslag, var det således, at stort set havde udvalget sluppet lovforslaget og ministeren, når lovforslaget var færdigbehandlet. Man kunne i henhold til forretningsordenen begære folketingets samtykke — og det fik man som regel — til, at udvalget blev sidende indtil den første tirsdag i oktober. Man havde andre veje; man kan jo til enhver tid afkræve en minister en redegørelse om administrationen af lovene, og i en række tilfælde får vi årlige beretninger om visse områder inden for de pågældende ministres områder. Men jeg mener at have

kunnet føle, at med de faste udvalgs indførelse bliver det hyppigere og hyppigere, at en minister af udvalget opfordres til at administrere loven på en sådan måde, at han, inden han udsteder cirkulære eller træffer vidtgående beslutninger, først skal forhandle med det faste udvalg.

Det har jeg ingen kritik af, men peger bare på, at folketinget altså herved glider ind i en stedse mere kontant deltagelse i administrationen, hvilket ikke er den umiddelbare forudsætning for folketingets arbejde. Jeg ved ikke, om min fornemmelse er rigtig, jeg har kun villet sige det for at pege på noget, der efter min mening er ved at udvikle sig. Jeg har heller ikke kritiseret det, jeg vil bare have, at man holder øjne og øren åbne for dette faktum.

Hilmar Baunsgaard: Når jeg har bedt om ordet i denne debat, skyldes det den ordveksling, der har været omkring den såkaldte clearingproblematik.

Jeg vil gerne sige, at vi i den radikale folketingsgruppe føler, at det er en forpligtelse for os i dette høje ting at tilvejebringe forudsætninger for, at danske parlamentarikere kan passe deres arbejde også i Europaparlamentet. Jeg føler, det ville være aldeles uansvarligt over for danske interesser, om vi efter en beslutning om at blive medlem af EF ikke også drog omsorg for, at danske synspunkter kunne være repræsenteret i tilstrækkeligt omfang i de forhandlinger og i de beslutninger, der skal træffes i Europaparlamentet.

Jeg kan for så vidt dele beklagelsen af, at vi ikke har fundet det muligt at få indføjede bestemmelser i forretningsordenen, der tog sigte på dette problem. Jeg er på linje med hr. Ninn-Hansen ude af stand til at forstå, at grundloven er blevet draget ind i denne debat, men jeg må sige til hr. Ninn-Hansen, at det, der står tilbage, er, at vi i et par formandsmøder har forsøgt at finde veje til en formulering, til en afgrænsning i forretningsordenen, og dette har ikke været muligt.